

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ

Երգ *Տեառն...* Ներսիսի Հայոց Կաթողիկոսի ասացեալ
յուզուգս մեծի ուրբաթու գիշերին աւետարանացն:

Այսօր անճառ լուսոյն ծագումն ի
փրկութեան մեր կատարումըն. խա-
նարհի ի վերնատունն ի սառե՛րտիան
տօնից լըրումն. նախ քան զընթրիսըն
խորհըրդոյ սփածաւ զե՛նջակ արկոյն
լուսոյ. եւ ջո՛ւր տուեալ ծանայաբար
զոտըն լուանայր զանկերտանի:

Բա՛նին հօր փառաց լուսոյ պետրոս
մերձիլ յոտս ոչ ներէր. սյնըմ ձե-
ռաց որոյ են գործք երկնից երկինք եւ
երկրաւորք. որով կուրաց տշնք բա՛-
ցան խուլք եւ համերք արձակեցան.
որ վերածեաց զինքն ի՛ ծովէն սաս-
տեաց ալեացն եւ լճեցի՛ն:

Գըլխոյն ընտրեալ հօտին փոքո՛ւ սաս-
տէր զխորհո՛ւրդն ոչ գիտելոյ. որով
գառնայր եւ հնաճանդէր զոտս եւ
զգըլուխս մաքրել մաղթէր. գըլխոյս
ասէ՞ չէ ինչ պիտոյ լուացումըն ջրոյ
զի լուայեալ է. ոտիցըդ պէտք են
մաքրութեան յօգի՛լ ի գլուխըս սըլ-
բութեամբ:

Դասուց իւրոց սշակե՛րտաց զոր նախ
բանիւ վարդապետեսց. այսօր գոր-
ծող ըղծայրագոյնն եցոյց յինքեան
զխո՛նարհութիւն. սպասաւորեալ հո-
ղեղե՛նաց այն ո՞ր անոտեսն է հրեղի-
նաց. տարեալ պաշտօն իւր ծանայիցն
այն ո՞ր պաշտին ի սրովէից:

Եթէ տէրս ասէ էից և վարդապետըս
բոլորից. զաշակերտացդ եւ զծառայից
զոտըս լուացի ի՛ հնոյ աղտից. մի՛մեանց
եւ դուք համաբընո՛ւթեամբ ցուցէք
ըղեղն խոնարհութիւն. բարձրացելոյն
ի կործանո՛ւմն եւ անկելոյ բնու-
թեանդ կանգնո՛ւմն:

Զո՞ր մաքրեցե՛ր յաւանգանին մաքուր
ձեռո՛ք զոտըս նոցին. եւ ուսուցեր
խոնարհութեամբ յաղթող լինել չար
հըպարտին. եւ զիմ լուս՝ զտիղմըն
մեղաց աղանձանօք սրբոյ գնդին. եւ
ըլլելոացս ուղղեալ զոտին խոնարհու-
թեամբ ելլե՛ք յերկինս:

ՆԵՐՍԷՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

Օրթի: Աւետարան Թովհ. ԺԴ. 16: Ամէն ամէն...
Վերջ ԺԷ. 1. եւ աւակեթեցի իւր:

ԱՅՍՈՐ ԱՆՃԱՌ

Բան՝ անօրէնութեան... Եդին ի վերայ
իմ, տէր, տէր, մի թողըւր զիս:

Եւ ից զօրէնսն մովսիսի զոր խօսեցաւ ի սինայի. եկեր ըզգառն օրինակին և ըզբաղարջն ընդ եղեգին. ըզհինն ի նորոս փոխելով զըստուերն ի ըյս ճմարտելով. փոխան գառինն ինքն գոլով գառն աստուծոյ նըւիրելով: Եւ ըբաղարջն հաց անիրմոր ետ ըզմարմինն իւր զերկնաւոր. ըզկուսածինն անսերմաւոր զանապականն և զհոգեոր. ընդ ոչխարին արեանն ուխտին ետ մեզ զարիւնն իւր ուխտ կրկին. եւ եղեգան դառնագունին փոխան ըզվարս աստուածային:

Թագաւորն արարածոց զհացըն կենաց ետ քաղցելոց. եւ ըզբաժակն ուրախարար ուր յադամայ տըրտեցելոց. այս նոր ուխտ է իմոյ արեան փոխան հընոյ ուխտին արեանց. զոր յիշատակ իմ աննիցէք մինչեւ եկից ես միւսանգամ:

ժողովեալքս ի քէն հայցեմք ընդ ժողովեալ մետասանին. որ զկենարարըդ քո՞ մարմին բաշխեալ ետուր ընդ բաժակին. շնորհեաւ և մեզ տէր ընդ նո՞սին հաղորդ լինե՛լ քում սեղանին. կե՛նաց հացիդ յոր փափաքիմք և ըմպելեւոյդ ում ծախաւիրմք:

Ի՞նչնտրելոց աշակերտացն յուգաս մեկնեալ ի սուրբ գառանցն. զբարձող մեղաց զգանուն աստուծոյ՝ մատնէ՛ր ի մահ ընդ արծաթոյ. ի՛նչնթրինսն հոգե՛ւոր մերձի ժըպիրհն եւ նենգաւո՛ւրն. ուտելով ընդ վարդապետն յաճախէ զխաբէութիւն:

Լոյսըն խօսէ՛ր աղէրսալի խաւարելոյն վասըն դարձի. մի ոմն ի ձէնջ անէ՛ եղբարք զիս մատնելոց է առ ի մահ. պէ՛տրոս լուեալ զայն զարհուրէ՛ր եւ անկարկէ՛ր առ յովհաննէ՛ս. հարցանել թէ ո՞վ իցէ դաւաճանող վարդապետի՛ն:

ՆԵՐՍԷՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

Օրբի: Աւետարան Դուկ. 4, էջ. 1: Մերօնցաւ տօն բաղ. Վերջ 65. խօսէին ի նա:

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ

ՆԵՐՍԷՍ ԵՆՈՐՀԱԼԻ

Ե.

Նա Մովսէսին օրէնք լըցուց՝
Զոր Սինայի մէջ տըւաւ ցոյց՝
Ճաշակելով օրինակ դառն,
Բաղարջին հետ եղէգը դառն,
Փոխարկելով հինը նորին
Լոյսի դարձուց ըստուերն խորին,
Ու գառին տեղ՝ երկնահաճոյ
Ինքը եղաւ «Գառն Աստուծոյ»:

Ը.

Փոխան հացին այն անխըմոր
Տուաւ իր Մարմինը երկնաւոր,
Մարմին անսերմ՝ կոյս ու անբիծ
Անապական ու հոգելից,
Փոխան ուխտի հին արիւնին
Տուաւ իր Արիւնն իբր Ուխտ կըրկին,
Ի՛ եղէգին տեղ դառնաճաշակ՝
Աստուածային վարքն անուշակ:

Փ.

Տիեզերքի Տէրը զըթած
Քաղցեալներուն տուաւ «Կիանքի հաց»,
Ուրախութեան բաժակն ալ նոյն
Այն Ադամէն տըրտմոյններուն.
«Սա՛ Արիւնիս ուխտն է անհղ
Հին զոհերու արիւնին տեղ,
Իմ յիշատակս ըրէք անով,
Մինչեւ նորէն դառնամ ձեր քով»:

(Շարունակելի)

Փ.

Հետ դումարուած Մետասանին
Կը խնդրենք մե՛նք ալ, Տէր, ինքնին,
Դու որ Մարմինդ կենդանաձիր
Բաժակին հետը բաշխեցիր,
Տո՛ւր որ անոնց հետ միամիտ
Հաղորդ ըլլանք քու Սեղանիդ.
Հաղիդ փափաքն ունինք մեր մէջ՝
Ի՛ ըմպելիիդ ծարաւն անշէջ:

Ի.

Ընտրեալներէն՝ սուրբ գառներէն՝
Չատուած Յուդան այն անօրէն՝
Մեղքեր բարձող Գառն Աստուծուն
Դրամով ուղեց մատնել առուն
Նենգաւորին մատնէրն կ'մօտին
Սուրբ հոգեւոր այն ընթրիքին,
Եւ իր Տիրոջ հետ ուտելով
Կը նիւթէ՛ դա՛ւ մը անխոռով:

Լ.

Խօսեցաւ Լոյսը մեղմաբար
Որ զայ դարձի հոգին խաւար,
Կ'լսէր, Զեղմէ մէկը, եղբարք,
Զիս պիտ' մատնէ մահու անարգ.
Լըսեց Պետրոս՝ սիրտ ի սարսուռ,
Առ Յովհաննէս կ'ակնարկէր լուռ,
Հարցնելու թէ ո՛ր էր ան
Դաւաճանողն ու խաբեբան:

ԵՂԻՇԷ ԵՊՍ. ԴՈՒՐԵԱՆ